

horká krev

LISA JACKSON

horká
krev

LISA JACKSON

2017

Copyright © 2001 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2011, 2017 by Jakub Volný
Cover design © 2017 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu HOT BLOODED,
vydaného nakladatelstvím Kensington New York 2001,
přeložil Jakub Volný
Jazykový redaktor: Lukáš Foldyna
Korektura: Iveta Muchová
Sazba písmem Minion Pro: Dušan Žárský
Obálka: Rajka Marišinská
Vydání druhé
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v únoru 2017

ISBN 978-80-7498-194-4

Prolog

Červen

New Orleans, Louisiana

„Přál by sis něco extra?“ zeptala se a provokativně si špičkou jazyka olízla horní ret.

Zakroutil hlavou.

„Mohla bych...“

„Prostě se svlékni.“

Na tomhle chlápku je něco divného. Zatraceně divného, pomyslela si Cherie Bellechampssová a u srdce ji píchl osten strachu. Nejraději by celou tuhle akci odpískala a řekla mu, aby vypadl, potřebovala ale prachy. Nejspíš má jen bujnou fantazii a tenhle kunšoft je úplně normální chlap.

Pomalou si začala rozepínat šaty. Cítila na sobě jeho pohled, takhle na ni ovšem koukal každý klient. Na tom nebylo nic zvláštního.

Přes zvuky nočního města se k ní z rádia u postele prodírala hudba a hřejivý hlas Franka Sinatry, který na ni za nor-

LISA JACKSON

málních okolností působil uklidňujícím dojmem. Dnes ale ne.

Horký červnový vánek dovnitř oknem vháněl zatuchlou vůni Mississippi. Pohrával si se závěsy a ochlazoval Cheriino rozpálené čelo. Její obavy však rozehnat nedokázal.

Kunšoft seděl na trojnohé stoličce a jednou rukou počítal rudé korálky růžence, v nichž se odráželo slabé světlo lampičky. Co je vlastně zač? Nějaký nábožensky ulitý magor? Kněz, co nedokáže dodržet celibát? Nebo jde jen o dalšího pomateného fetišistu? Po New Orleans chodí tisíce pošuků a každý z nich má svou vlastní úchylku.

„Takhle?“ zeptala se, pohládila se dlouhým nehtem mezi ňadry a odložila poslední zbytky ostychu.

„Pokračuj.“ Ze svého místa jí ukázal na podprsenku a kalhotky.

„A nechtěl bys sám?“ zeptala se hlubokým smyslným hlasem.

„Já se budu dívat.“

Cherie ale pochybovala, že něco uvidí. Její pokoj ve druhém patře starého domu na samém okraji Francouzské čtvrti prosvětovala pouze chabá záře unikající zpod stínítka z černé krajky. Ten zvláštní klient měl navíc nasazené sluneční ray-bany. Neviděla mu do očí, ale to nevadilo. Jinak vypadal opravdu dobře. Měl atletickou postavu, širokou bradu, rovný nos, tenké tajuplné rty, které částečně zakrývalo jednoduchí strniště. Oblečený byl do tmavé košile a černých džínů, tmavohnědé vlasy měl elegantně zastřižené. Kdyby si nezakrýval oči, mohl by se podle ní měřit s hollywoodskými hvězdami.

Zároveň na něm bylo něco děsivého.

Naháněl jí hrůzu už od okamžiku, kdy ji vyzval, ať si dů-

kladně umyje obličej a na svoje krátké platinově blond vlasy si nasadí zrzavou paruku. Cherii to nevadilo, nepídila se po příčinách jednání svých kunštoftů.

Rozeprnula si podprsenku a nechala ji volně spadnout k zemi.

Zákazník se ani nepohnul. Jen pořád nepřestával mezi prsty mnout korálky růžence.

„Máš nějaké jméno?“ zeptala se.

„Jo.“

„A nechtěl bys mi ho prozradit?“

„Říkej mi Otče.“

„Otče...? Jako tati?“ Znovu se zadívala na pohupující se růženec v jeho ruce. „Nebo jsi kněz?“

„Prostě mi říkej Otče a hotovo.“

„No a co třeba Taťko Šmoulo?“ pokusila se o vtip. Otec se ale ani neusmál.

Pokus o odlehčení atmosféry tedy skončil fiaskem.

No nic. Už abych to měla za sebou, pomyslela si. Odbuď si to, zkasíruj prachy a vypakuj ho za dveře.

Vysoukala se z kalhotek, posadila se na okraj postele a nabídla mu přepychový pohled na svoje nahé tělo.

Fajn, někteří se prostě rádi dívají, jak se holka svléká. Zažila už pár klientů, co se jí ani nedotkli a radši koukali, jak se uspokojuje sama. Tenhle byl ale jiný. Tak chladný a necitelný... A proč má brýle? „Mohli bychom si teď užít trochu legrace,“ navrhla mu Cherie, aby věci trochu uspíšila. Už u ní dřepěl na zadku dost dlouho a pořád se nic nedělo. „Jenom ty a já...“

Otec mlčel. Předklonil se a na noční stolek položil stolarovou bankovku. Pak se natáhl k rádiu, utnul Sinatro-

LISA JACKSON

vu písničku a začal ladit jinou stanici. Chvilí se ozývalo jen praskání a šumění, pak konečně našel kanál, jaký hledal. Z malých reproduktorů přijímače se ozvala talk show jedné psychologky udílející rady po telefonu. Cherie ji ale neposlouchala. Třeštila oči na stovku ležící na nočním stolku. Byla poškozena. Ben Franklin měl na bankovce zamalované oči, jako by se pokoušel utajit svou identitu, stejně jako její podivný kunšoft schovávající se v polostínu.

Nebo jako by nechtěl nic vidět.

Zvláštní. Absurdní. Děsivé...

Zastavil ji jen o blok dále na Bourbon Street a zeptal se jí, jestli je volná. Cherie si ho pozorně prohlédla, usoudila, že je naprosto v pořádku, a udala mu svou cenu. Souhlasil, a tak ho bez dalších průtahů odvedla do tohoto bytečku, který si ještě se dvěma kamarádkami pro tyto účely pronajímala. Vedla však ještě i druhý život..., za jezerem..., hlavou jí bleskla vzpomínka na její pětiletou dceru a nekonečné soudní tahanice o její opatrovnictví s exmanželem. Nikdo v Covingtonu se nesměl dozvědět, čím se vlastně živí, okamžitě by se mohla rozloučit s opatrovnictvím i s myšlenkou na jakýkoliv kontakt se svým jediným dítětem.

Nyní však musela svůj názor přehodnotit. Klient byl podrážděný. Tvářil se sice klidně, pod kůží na spánku mu však divoce pulsovala žíla, prsty neustále přesunovaly korálky růžence. Pomyslela na pistoli, kterou si schovává v zásuvce nočního stolku. Jestli se situace začne vyvíjet špatným směrem, stačí otevřít šuplík a namířit na toho divného pavouka bouchačku. Vzít si jeho stovku a vykopnout ho ze dveří.

„Nepřidáš se ke mně?“ zašeptala. Položila se na přehoz a svůdně se usmála. Nečekala však, že Otec jakkoliv zareaguje. Najednou jí bylo strašné horko.

„Svlékni mě.“ Vstal a přistoupil k posteli.

Takové přání ji trochu překvapilo, na druhé straně bylo celkem normální. Vracel se tedy do hry. Fajn. Voyeuři se obvykle holek nedotýkají. Cherie nechtěla nic uspěchat a začala mu pomalu rozepínat košili. Po chvilce se jí naskytl pohled na vypracovaná ramena a hrud', na zeď svalů, kterou pokrývaly tmavé chloupky. Když mu vzápětí rozepnula kalhoty, dotkl se křížku, co se jí jako vždy pohupoval těsně nad prsy.

„Co je to...?“

„Ech... To mi dala moje dcera... Loni o Vánocích.“ Proboha, snad ho nechce ukrást, vyděsila se Cherie.

„Potřebovala bys něco většího,“ zašeptal a pak jí přetáhl přes rudou paruku růženec. Asi jde skutečně o kněze, pomyslela si. A to pořádně vyšinutého.

Hranaté korálky růžence byly horké, jak si s nimi pohrával. Ucítila je mezi ňadry. Tohle je už moc, řekla si. Nejvyšší čas tuhle šaškárnu ukončit a vypakovat toho magora z bytu. „Jo, to je mnohem lepší.“ Otec se ušklíbl, jako by ho tohle aranžmá konečně uspokojilo. Jako by čekal jen na tohle, aby se správně vzrušil.

No sláva!

„Co mám dělat s tím růžencem?“

„Hlad' mě.“

Měl dokonalé tělo. Svalnaté, opálené... Tvrdé jako skála.

Tedy s výjimkou penisu, který mu bezvládně visel v rozkroku. Copak ho ani trochu nerajcuju? přemýšlela Cherie.

Pohladila ho ukazovákem jemně po hrudi, načež jí k sobě Otec energicky přitiskl. Vášnivě ji políbil svými chladnými bezcitnými rty, pak jí smýkl na postel. Měla pravidlo: Nikdy se s kunštoftem nelíbej. Pro tentokrát to ale nechala plavat. Hlavně aby to už měla za sebou...

„Podívejme se na něj... Chceš si hrát?“ zeptala se svůdně a sáhla po slunečních brýlích. V tu chvíli jí však zápěstí obemkly ocelově pevné prsty.

„Na to ani nemysli!“

„Bojíš se snad, abych tě nepoznala?“ Třeba je slavný... Bože! Pohledný je na to dost. Třeba je celebrita a bojí se, že ho někdo pozná. Anebo je ženatý. Jo, to nejspíš.

„Prostě toho nech,“ zasyčel, aniž by povolil sevření.

„Jasně, jasně, v poho...“ Políbila ho na tvář a dotkla se špičkami prstů železných svalů na jeho paži. Přisunul se blíž. Cherie ho začala jemně hladit po všech zaručených erotogenních zónách. Bezúspěšně. Ať se snažila sebevíc, erekce se nedostavovala.

No tak, dělej, dělej, říkala si. *Nemám na tebe celou noc!* Nevědomky se zaposlouchala do noční show doktorky Sam, která právě hovořila o touze a lásce. I Otec věnoval veškerou pozornost hlasu z rádia.

Třeba se jen nemůže soustředit, napadlo Cherii. Natáhla se po rádiu.

„Nesahej na to,“ zavrčel výhrůžně Otec.

„Ale...“

Prásk!

Hlavou jí projela omračující bolest, jak ji pěstí udeřil přímo do levé tváře.

Vykřikla. Na jazyku ucítila kovovou chuť své vlastní krve. Tak tohle není dobré. To není dobré... „Počkej, ty hajzle...“

Skrz rychle otékající víčka zahlédla, jak opět pozdvihl pěst. „Nesahej ani na rádio, ani na moje brýle!“ zavrčel.

Cherie se pokusila dostat pryč z postele. „Vypadni! Vypadni odsud!“

Otec se k ní natáhl, jako by ji chtěl políbit, Cherie ho ale kousla.

On se ani nepohnul.

„Vypadni, ty šmejde! Vypadni! Nikdo mě nebude bít, rozumíš? Je konec!“

„Ne, ještě není konec,“ zašeptal. „Ale brzy bude.“ Chytil ji za ruku a stáhl ji zpátky na postel, kde ji políbil. Vášnivě... Jako by ho její bolest vzrušovala. Cherie se zpod něj pokoušela vymanit, on ji ale svým atletickým tělem dokonale uvěznil.

Byla v pasti.

Zuřivě do něj bila, škrábala ho, snažila se vyprostit.

„To je ono... Hříšnice! Čubko!“ sípal. „Jen mě zkus přepřat.“ Otec povolil sevření a štípl ji do ňadra, přes druhé ji udeřil.

Zavřeštěla. Přitiskl jí rychle rty na ústa a tím ji umlčel. Pokusila se ho kousnout, bušila do něj pěstmi, byl ale příliš silný. Boj ho vzrušoval. Bože, kam až tohle zajde?

Při tom pomýšlení jí ztuhla krev v žilách. Co když nepřeštane? Co když ji bude mučit celou noc?

Kousl ji tak silně do pravého prsu, až jí celým tělem projela ostrá bolest.

Cherie se zadívala na rádio, jehož rozsvícený displej prosvítal skrz pomalovanou stodolarovku. Z přístroje se linul klidný a kultivovaný hlas doktorovy Sam.

Pomoz mi, pomyslela si Cherie. Natáhla se po zásuvce, kde si schovávala zbraň. Shodila přitom lampičku, divoce kopala kolem sebe. Nohou narazila na jeho tvrdý penis.

Takže jde o znásilnění!

Chce ji znásilnit. Kdyby tak něco řekl, mohla se do svojí role vžít, takhle ji jenom vyděsil. A to pořádně.

Tak si to odbuď a neubližuj mi.

Otec jí zabořil hlavu do polštáře. Cherie vykřikla právě v okamžiku, kdy jí utáhl růženec kolem krku. Hranaté korálky se jí zařízly do masa.

Dobrý Bože... On mě chce zabít! Srdce jí sevřela hrůza. Zadívala se mu do očí zakrytých slunečními brýlemi a ihned to poznala.

Znovu pevně utáhl růženec a vstoupil do ní. Cherie vyvalila oči, nemohla dýchat. Zamávala rukama ve snaze ho udeřit, ale bezvýsledně. Temnota... Pomalu se kolem ní začala rozprostírat temnota. Plíce měla v jednom ohni... Připadalo jí, jako by jí srdce mělo každou chvíli explodovat. *Dobrý Bože, pomoz mi!*

Otec pevně svíral smyčku růžence a zjevně ji nehodlal povolit. Znovu zalapala po dechu. Zoufale rychle jí docházel dech. V hrdle jí cosi zabublalo. Krev. Proboha, na jazyku znovu ucítila svou vlastní krev.

Ještě než jí mozek zcela zahalilo nevědomí, vzpomněla si na svoji dceru... Svou milovanou malou dcerunku...

Otec se potil, funěl, pak ztuhl a chrčivě vydechl. Přes jeho uvolněné oddychování i křik ve vlastním mozku doléhal k Cherii ještě nějaký ženský hlas. Z dálky. Z přílišné dálky...

„Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se, New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“

1. kapitola

Červenec

Cambrai, Louisiana

Místo, jako je domov, neexistuje. Místo, jako je domov, neexistuje.

Teď třikrát klapni podpatkem svých červených střevíců a...

„Bude to sedmatřicet dolarů,“ zamumlal taxikář, a vytrhl tak Samantu ze zamyšlení. Zatímco se auto pomalu blížilo ke vchodovým dveřím, začala po kapsách hledat svoji peněženku.

„Nepomohl byste mi i se zavazadly?“ poprosila řidiče.

Taxikář se pootočil, aby na ni z předního sedadla lépe viděl, a zvědavě se na ni zadíval. Měl tmavé oči plné podezřívavosti. Jako by od ní snad očekával nějaký podraz. Nakonec pokrčil svými mohutnými rameny. „Jestli chcete...“

„To byste byl moc hodný.“ Pomocí berle se vysoukala z auta do dusné louisianské noci. Duby obklopující její rozlehlý starý dům se nořily v jemné mlze, která přicházela

LISA JACKSON

od nepříteliš vzdáleného Pontchartrainského jezera. Bože, jak ráda je zase doma!

Některé dovolené považuje člověk za krásný sen, jiné zase za noční můru. Ta, z níž se právě vrátila, byla ještě horší než noční můra. Byla to hotová katastrofa.

Alespoň už bylo jasné, že ženou pana Davida Rosse se nikdy nestane. Byla by to strašlivá chyba. A ne první...

Lehoučký vítr pročísl chumáče tilandsie visící z letitých mohutných větví. Dlaždice před domem, vlhké od nedávného deště, se leskly ve slabém světle lampy nade dveřmi. Plevel bezostyšně prorůstající mezi kameny dlažby ji šimral na poraněné noze, kterou kvůli sádře nechránila bota. Na zádech se jí perlil pot. Červenec sotva začal, a horko se už nedalo vydržet. Zatnula zuby a vybelhala se po schodech na širokou verandu přede dveřmi, která lemovala celý obvod domu. Větrná zvonkohra cinkala svou obvyklou melodií. Opřela si berlu o zábradlí a sáhla do rohu parapetu zcela pokrytého pavučinami pro klíč. Chvatně odemkla. Zatímco taxikář mlčky vytahoval zavazadla z kufru auta, Samanta rozsvítila. Hala starého domu se náhle rozzářila jasným světlem a odhalila dvě stě let staré ručně tesané dřevěné stěny. Samanta se zhluboka nadechla stojatého horkého vzduchu.

Když řidič složil zavazadla doprostřed haly, sáhla si opět pro berlu.

„Díky,“ řekla a podala mu pětáctyřicet dolarů. Dostalo se jí spokojeného zamručení a uznalého pokývání hlavou.

„Vítejte doma.“ Pod kšiltem jeho baseballové čepice se zaleskly tmavé oči. „Mějte se...“

„Pokusím se.“ Zavřela za ním dveře, strčila si klíč do kapsy a zavolala přes rameno: „Haló, jsem doma!“

Ticho.

Ozývalo se jen tiché tikání hodin na krbové římse a hučení ledničky z kuchyně. Zmáčkla vypínač větráku na stropě, pak zapnula klimatizaci.

„Ale, no ták,“ zavolala znovu do tmavých místností zbytku domu. „Zlobíš se, že jsem tě nechala doma samotného a odjela si na dovolenou? Uvědomuješ si, že se teď chováš jako typický chlap?“

Samanta našla v komoře svazek náhradních klíčů a čekala, zda neuslyší charakteristické zacinkání identifikačních známek nebo tiché našlapování pacek po podlaze. Po chvíli se konečně ozvalo zamňoukání, načež se kocour Charon milostivě uráčil vystoupit ze stínů. Měl rozšířené zornice a zdálo se, jako by měl oči stejně černé jako kožich. „Ahá, pán si chce hrát na nepřístupného,“ poznamenala Samanta, když kocour s předstíraným nezájmem pomalu prošel až na druhou stranu haly. „No jo, teď jsi mi to opravdu nandal.“ Zasmála se. V tu chvíli k ní kocour přiskočil a několikrát se jí rychle otřel kolem nohou, pak tázavě zaškrábal na sádru, která jí zdobila levý kotník.

„Líbí se ti? To je suvenýr z toho fiaska v Mexiku,“ vysvětlila, zvedla jeho poddajné tělo ze země, přitiskla si ho k hrudi a podržala ho na bradě. Charon, kterého pojmenovala podle postavy převozníka v Dantově *Pekle*, začal spokojeně příst a na svoji uraženou pýchu rychle zapomněl. „Tak co se tu dělo, když jsem tu nebyla? Pověz. Starala se o tebe Melanie hezky? Ne?“ Usmála se a odnesla kocoura do pokoje. Pak zavřela okno a čekala, až se interiér domu ochladí.

Postavila Charona na knihovnu. Prosmýkl se mezi jejími knihami o psychologii, zamířil k paperbackům a skočil na

stůl, kde na ni čekala úhledně složená hromádka pošty. Asistentka Melanie, která dohlížela na dům a na Charona během Samantiny nepřítomnosti a která za ni po tu dobu i převzala pořad v rádiu, odvedla opravdu kus práce.

Samanta odsunula od stolu křeslo a sedla si do něj. Rozhlédla se po místnosti. Připadala jí jiná, nevěděla však proč. Možná proto, že byla dlouho pryč, skoro čtrnáct dní. A cestování bylo opravdu úmorné. I když netrvalo dlouho, několik posledních dní se pořádně nevyspala. Celý ten zatracený výlet ji navíc stál spoustu opravdu náročných emocí.

Všechno se vlastně začalo vyvíjet špatně už od chvíle, kdy před dvěma týdny v Mexiku přistála. Ihned se pohádala s Davidem, který ji jako obvykle začal přemlouvat, aby opustila práci a vrátila se zpátky do Houstonu. Pak přišel ten incident na lodi, kdy skončila ve vlnách Pacifiku i se svou kabelkou. Vyvrtila si bolestivě kotník a přišla o veškeré doklady. Hotovou kalvárií pak bylo obíhání úřadů a shánění povolení k vycestování zpět do USA. A to všechno s těžkou a nevhlednou sádrou na noze.

„To se prostě stává,“ řekl David a pokrčil rameny, když konečně usedli na palubě letadla. Usmál se na ni a pozdvihl obočí, jako by chtěl říct: *Podívej, teď s tím stejně nic neuděláme. Jsme v cizí zemi.* Ano, měl samozřejmě pravdu, rozhodně tím však nerozptýlil ani její špatnou náladu, ani podezření, že byl kapitán rybářské lodi, z níž spadla, ožralý jak Dán, ani hrůzu z toho, že její kabelku vylovili místní rybáři a s jejími doklady se teď vesele kšeftuje na mexickém černém trhu. Podle slov kapitána se loď zakymácela, protože se prudce vyhybal útesu. Proboha! Takové kecy! Opravdu by kapitán, který v těch vodách pluje denně, udělal tak banální chybu? Saman-

ta mu nevěřila ani ň a očekávala nějaký druh odškodnění. Nebo alespoň omluvu! Místo toho skončila v ubohé vesnické nemocnici, kde se o ni staral staříčkový doktor, který se do Mexika přestěhoval z USA, a podle zjevu měl odejít do důchodu tak před padesáti lety. Samanta navíc nechtěla ani pomyslet, proč vlastně Státy opustil.

„No jo, to se stává, doktorco Sam,“ povzdechla si právě ve chvíli, kdy se Charon uvelebil na svém oblíbeném místěčku na okenní římsě. Zadíval se oknem do temnoty před domem, jako by v ní něco viděl. Možná jen pohledem sledoval veverku, kterých v jejím sousedství žilo požehnaně. Samanta se k oknu naklonila také, nepozorovala ale vůbec nic.

Přistoupila k telefonu a zmáčkla tlačítko pro přehrávání vzkazů. Mezitím si vzala nožík na dopisy a rozřízla první obálku. Složenka. Bezpochyby jedna z mnoha. Záznamník několikrát zapípal a pak začal přehrávat.

První hovor byl patrně omyl.

Výborně.

Hodila složenku na stůl.

Druhý vzkaz byl od jejího pojišťovacího agenta. Ptal se, jestli nepotřebuje vyměnit přední sklo.

Hm, ještě lepší. Vzpomněla si na svého červeného mustanga kabriolet. Nemohla se dočkat, až v něm zase vyrazí na silnici. Nové čelní sklo rozhodně nepotřebuje. „Ne, díky,“ zamumlala si pro sebe a pokračovala v otevírání dopisů. Vesměs šlo o nabídky kreditních karet, žádosti o příspěvek nebo o další složenky.

Pak přišel další hovor.

„Ahoj, Sam, tady táta.“ Usmála se. „Zapomněl jsem, že nejsi doma... Ozvi se, až se vrátíš, OK?“

„Jasan,“ zašeptala Sam a zadívala se na poslední účtenku Visa. Byla ráda, že ihned zavolala Melanii, která se o zrušení kreditek okamžitě postarala.

Pak následovaly další dva omyly, po nichž z reproduktoru zaduněl hlas její šéfové. „Ahoj, Sam, vím, že ještě nejsi ve Státech,“ řekla Eleanor. „Ozvi se mi ale okamžitě, *okamžitě*, jak dorazíš domů. Jo a ani na mě nezkoušej výmluvy, že nemůžeš do práce, protože sis zlomila nohu! Dostala jsem tvoji zprávu z nemocnice. Dokud nebudeš ležet na kapačkách na operačním sále, tak tě očekávám v rádiu. Kapišto? Melanie se snažila a odvedla docela dobrou práci, sledovanost tvého pořadu ale za těch čtrnáct dní dramaticky klesla, tvoje posluchače pomalu, ale jistě začíná přebírat Trish LaBellová z WNAB. A to není dobré, Sam, to *není* dobré. Lidé chtějí tebe a nespokojí se s náhražkou, i kdyby byla sebelepší. Takže za mnou nechod' s žádnou omluvenkou od nějakého mexikánského felčara, OK? E-e. Hezky dorazíš, i kdybych tě sem měla dokopat násilím. Ozvi se mi, jasně? Ihned!“

„Slyšels to, Charone? Přece mě mají rádi,“ řekla nepřítomně kocourovi a pak ucítila, jak se jí na zátylku zježily vlasy. Její pozornost přitáhl jakýsi zvuk, sotva patrný pohyb v nočním vzduchu.

Kocour ležel bez hnutí na parapetu, jen pomalu kroutil ocasem. „Vidíš něco?“ zeptala se ve snaze odlehčit tísnivý pocit. Odhodila na stůl zbytek pošty, přesunula se k oknu a zabodla pohled do temnoty za sklem.

Viděla ale jen prastaré duby ověšené chomáči tilandsií, které mlčky držely stráž kolem jejího dvě stě let starého domu u jezera.

Vrrrrr.

Sam se málem zastavilo srdce.

Mohl ten zvuk způsobit závan větru ve větvích, stará konstrukce domu nebo krok na dřevěné verandě? Vyschlo jí v krku.

Neblbni, Sam, slyšíš trávu růst! Venku se nic špatného neděje, jsi přece doma. Žila tu ale teprve tři měsíce. Sousedka přes ulici byla tak hodná, že ji okamžitě obeznámila s historií domu. Paní Killingsworthová tvrdila, že jediný důvod, proč se majiteli nedařilo dlouho vilu prodat a její cena nakonec klesla na úplné minimum, spočíval v tom, že její dřívější majitelku v něm zavraždil její přítel.

„Fajn, ale jak to souvisí s tebou?“ položila si nahlas otázku a otřela si dlaněmi paže, jako by ji ofoukl studený vítr. Nevěřila na duchy, na kletby, zkrátka na nic nadpřirozeného.

Znovu se spustil záznamník. „Ahoj, Sam,“ ozval se hlas Melanie a Samanta vydechla úlevou. „Doufám, že jsi prožila fajn dovolenou. Obvolala jsem společnosti, u kterých jsi měla vedenou kreditku, přesně jak jsi řekla. Poštu jsem ti nechala na stole, to už jsi ale asi zjistila. Charon byl bez tebe dost protivný, dokonce se vymočil na piáno, je to uklizené, neboj. A ty kuličky chlupů... Ech... Nicméně, koupila jsem ti lahev mléka a pár plechovek takového toho sladkého francouzského kafe, co máš ráda. Všechno to najdeš v lednici. Slyšela jsem, co se ti stalo s nohou, moc mě to mrzí. Je to prostě smůla... No nic, uvidíme se na stanici. Kdybys něco potřebovala, stačí brknout.“

Sam odpajdala zpátky ke svému křeslu. Měla jen bujnou fantazii, v pracovně se nic nezměnilo. Zadívala se na Davidovu fotku na stole. Měl vysokou atletickou postavu, šedé oči, hranatou bradu. Vypadal zatraceně dobře. Pracoval jako

LISA JACKSON

viceprezident, jednatel a ředitel prodeje řetězce Regal Hotels, což s oblibou často zdůrazňoval. Rozhodně měl budoucnost a vytříbený smysl pro jízlivý humor. Výborná partie, řekla by jí máma, kdyby ještě žila.

Ach, mami, ani nevíš, jak mi chybíš. Sam přesunula pohled z portrétu Davida na vybledlou fotografii své rodiny. Stála na ní v absolventském úboru, spokojeně se usmívající rodiče ji obklopovali z obou stran, zpoza otcova ramene vykukoval její bratr Peter. Mračil se, tvář odvracel od objektivu fotoaparátu, dokonce se ani neobtěžoval sundat si sluneční brýle. Jako by tam ani nechtěl být. Jako by ho Samantina radost ani trochu nezajímala. Beth, Samantina matka, věřila ve svátost manželskou a přála si, aby se její dcera jednoho dne provdala za úspěšného a ambiciózního muže. Jako je například David Ross.

Jenže David Ross má i svoje stinné stránky.

Stejně jako Jeremy Leeds, její bývalý.

Otevřela další obálku a položila si otázku, proč má takové štěstí na totální hajzly.

„Ahoj, Sam,“ ozval se znovu hlas jejího táty. „Už si o tebe dělám starosti. Neslyšel jsem o tobě od té doby, co jsi volala z Mexika, že se nemůžeš dostat do Států. Věřím, že se ti to nakonec povedlo. Teda doufám. A co ta noha? Zlepšilo se to trochu? Zavolej.“

„Ano, zavolám, slibuju.“

Následovalo několik hovorů, které jí přály brzké uzdravení. Poslouchala a u toho otvírala obálky. Celia, kamarádka, co učila na základce v Napa Valley, Linda, spolubydlící, co se provdala za poldu a teď žije v Oregonu, Arla, přítelkyně, s níž udržovala kontakt ještě od střední. Všem se nějak donesla

zpráva o jejím zranění, všechny po ní také chtěly, aby jim zavolala zpátky.

„Jo, popularita je báječná věc,“ postěžovala si kocourovi. Dalším volajícím byla sestra od zubaře, aby jí připomněla pravidelné půlroční bělení zubů. Pak přišel telefonát z Boucherova centra, kde pracovala jako dobrovolník. Další sezení prý bylo domluveno hned na pondělí.

Sáhla po poslední obálce. Byla obyčejná, bílá, bez zpáteční adresy, její jméno nechal odesílatel vytisknout na počítači. Samanta ji rozřízla, na desku stolu z ní vypadl jediný list papíru.

V tu chvíli jí ztuhla krev v žilách.

Dívala se na svou vlastní fotografii. Šlo o reklamní snímek, který vznikl před několika lety. Odesílatel ho okopíroval a poškodil. Podél výrazných lícních kostí, špičaté brady a skoro zlomyslného sexy úsměvu jí visely tmavě rezavé vlasy. Tohle bylo v pořádku. Ale v místech, kde měla mít oči, zely jen dvě ve spěchu vystřižené díry. Přes rty pak neznámý odesílatel napsal červenou propiskou slovo: PYKEJ.

„Dobrý Bože!“ zašeptala a vyděšeně couvla od stolu. Na několik vteřin nemohla hrůzou popadnout dech.

Znovu zaslechla vrzavé zvuky z verandy.

Jako by ji někdo sledoval oknem a teď spěchal pryč. Určitě to byly kroky!

„Ale ne, určitě se pleteš,“ řekla nahlas, aby si dodala odvahy, přistoupila k oknu a podívala se ven. Viděla ale jen neproniknutelnou tmou. Přes hlasitý tlukot svého srdce sotva slyšela tikání hodin na římse krbu. Pořád stála u okna, když záznamník spustil poslední vzkaz.

„Já vím, co jsi udělala,“ zašeptal hluboký mužský hlas.

Sam se prudce otočila a zadívala se na přístroj, na němž blikala červená kontrolka.

„Neutečeš tomu.“ Ten hlas nezněl hrubě. Naopak byl celkem příjemný, dokonce uklidňující... Jako by ji volající osobně znal. Po celém těle jí naskočila husí kůže. „Za svoje hříchy budeš muset zaplatit.“

„Ty šmejde!“

Charon zapraskal a seskočil z parapetu.

Ve stejný okamžik záznamník zapípal a ztichl. Náhle měla pocit, jako by se kolem ní dům zmenšoval, stíny ztmavly. Zdálo se jí to, nebo opravdu zaslechla venku rychlé kroky?

Několikrát se zhluboka nadechla, pak o berli obešla všechny dveře a zkontrolovala, zda opravdu všude zamkla. *Je to jen hloupý vtíp*, ujišťovala se. *Nic víc*. Ve své profesi se stala hotovou celebritou, člověkem, který vyzývá veřejnost, aby ji kontaktovala. Coby psycholožka v rádiu se musela potýkat s lidskými problémy a fobiemi každý večer. A tohle není poprvé, co se někdo pokusil nabourat do jejího soukromí. A určitě to také není naposledy. Přemýšlela, jestli nemá zavolat na policii. Nebo Davidovi. Pak tuhle myšlenku zavrhl. Nechtěla vypadat jako bláznivá hysterická ženská, a to hlavně sama před sebou.

Je přece profesionálka.

Doktorka psychologie.

Nehodlala riskovat opovržením veřejnosti. Znovu už ne.

Srdce jí zběsile bušilo. Pomalu vydechla. Bude muset zavolat na policii, ať se jí to líbí nebo ne. Ale ne teď. Znovu zkontrolovala zámky i okna, pak vystoupala do ložnice v patře a otevřela si knížku. Ráno moudřejší večera, řekla si. Zítra se znovu pokusí analyzovat, co se vlastně stalo. Zatím nemá žádný důvod k panice. Kdo by jí mohl chtít ublížit?

Pykat...?

Za moje hříchy?

Proboha, za jaké hříchy?

Ten neznámý se ji jen snaží vyděsit. O nic jiného mu nejde. „Tak pojď za mnou,“ zavolala na Charona. Tohle je můj domov, uvědomila si Sam. A nenechám si ho zničit nějakým ubožákem.

2. kapitola

„Podle mě to jen simuluje,“ pošeptala Melba kolegovi Tynymu a pak pobaveně mrkla na Samantu, která právě procházela kolem recepcí rádia WSLJ na Decaturské třídě. Melba, žena s vosím pasem, dokonalou kávovou pletí a oslnivým úsměvem, který se dokázal změnit v mrazivý úšklebek zlosti, kdyby se kolem ní někdo pokusil tajně proplížit, střežila budovu stanice jako rotvajler. Na stěně za ní visela obrovská vitrína s portréty slavných osobností rádia a rozhlasovými cenami. Voodoo panenka a malý vycpaný krokodýl pak měly každému návštěvníkovi připomenout, že se nachází v samotném srdci New Orleans.

Sam obrátila oči v sloup. „No jo, máš naprostou pravdu. Tohle,“ poklepala si berlí na sádku, „nosím jen proto, aby mě všichni litovali. Proto do sebe taky hážu co tři hodiny brufen. Víš, asi jsem latentní masochista.“

„Psychokecy,“ obvinila ji Melba.

„Co na to říct? Je to moje práce.“ Úlevou si oddychla. Byla ráda, že je zase v rádiu. V práci. V noci toho moc ne-

naspala, a když se ráno vzbudila, přikázala si, že nesmí být takový srab. Prozkoumala okolí domu, nenašla však žádné stopy, pak si znovu prohlédla fotku s vystříhanýma očima a poslechla tajemný vzkaz na záznamníku. *Nevyšiluj*, řekla si znovu. *Na to budeš mít ještě dost času.*

Melba se poškrábala na krku a přitom zachřestila desítkami náramků, které nosila na ruce. „Víš, já mám o cvokařích..., teda psychologích takovou teorii.“

„Sem s ní,“ vyzvala ji Sam.

„Podle mě se člověk rozhodne studovat psychologii kvůli nějaké svojí velké charakterové vadě. A většina cvokařů má skutečně o kolečko víc. A ti, co pracují v rádiu, jsou zdaleka nejhorší. Pověz, kdo by chtěl sedět celou noc ve studiu, poslouchat problémy ostatních a přitom vědět, že jim stejně nemůže pomoci? Beztak volají jen proto, že se cítí osaměle.“

„Nebo nadrženeš,“ dodal Tiny, který se právě vrátil do recepcce. Položil na stůl balíček a lehce se zavlnil do rytmů jazzu linoucích se sotva slyšitelně ze skrytých reproduktorů.

„Jo, nebo nadrženeš. Zchladte se, stačí brnknout doktorce Sam do pořadu Volejte cvokařovi. Vyzpovídejte se a buďte uzdraven.“

Sam po ní šlehla pohledem. Úsměv jí pomalu zmizel z tváře. „Cos to řekla?“

„Zchladte se, stačí brnknout...“

„Ne, ne, myslela jsem to o zpovědi.“

„Co? No to je přece tvoje práce,“ řekla Melba právě ve chvíli, kdy se rozezněl telefon. „Ty jsi přece něco jako kněz. No a tvoje studio se každou noc mění na hi-tech zpovědnici, nebo ne? Dokonce se tak jmenuje tvoje show. *Půlnoční zpovědi*. Mám pokračovat?“ Zmáčkla tlačítko pro přijetí hovoru

a zadívala se na svoje dokonalé růžově nalakované nehty. „WSLJ, New Orleans. Srdce jazzu a mluveného slova. Kam bych vás mohla přepojit?“

„Neber ji vážně,“ pokusil se ji uchlácholit Tiny. „Víš, jaká je... Má tě ale ráda.“

„Já vím a vážím si toho,“ prohlásila Sam, Melbina poznámka jí však nešla z hlavy. Nejspíš je jen moc vystresovaná a hledá významy tam, kde nejsou. Málo spala. Hlavou se jí pořád honily vzpomínky na poškozenou reklamní fotografii a tajemný vzkaz. Do toho ji bolela poraněná noha. Těžkopádná sádra jí už opravdu lezla krkem a zhoršovala už tak dost hrozný den. Nejdříve zavolala na policejní stanici v Cambrai, pak dlouho čekala, než se někdo objeví. Policista, který k ní přijel, ji ujistil, že znásobí hlídky v celé oblasti, a odnesl si obálku i leták s její znetvořenou podobiznou. Pak obvolala bankovní společnosti, u nichž měla vedený bankovní účet, aby si ověřila, že je Melanie opravdu všechny zablokovala. Následně s obrovskými obtížemi dojela na úřad, kde si nechala vyhotovit kopii řidičského průkazu. Stavila se i u zámečníka. Poprosila ho, zda by jí mohl vyměnit všechny zámky v domě, zároveň si nechala vyrobit duplikát klíčků od auta. Pak stála asi hodinu na úřadu sociálního zabezpečení, kde si zažádala o novou kartu. Na seznamu jí už zbývala jen jedna položka, a to vyzvednout si dioptrické sluneční brýle, které si nechala na zakázku udělat. To ale může chvilku počkat. Zatím se spokojí s kontaktními čočkami a obyčejnými slunečními brýlemi.

„...ano, panu Hannahovi to vyřídím,“ řekla Melba, ukončila hovor a něco si poznamenala na papír. „Pořád nedokážu pochopit, proč tu nemáme hlasové záznamníky. Připadám

si tu jako v pravěku...“ zadívala se na Tinyho. „Hele, ty jsi machr přes počítače, nemohl bys to nějak zařídit?“

„Jasně, dělám na tom, ale máme malý rozpočet.“

„Hm, hm, to je pořád rozpočet, ratingy, podíl na trhu...“ Zakroutila otráveně hlavou. Ve světle zářivky se jí zaleskly vlasy. „No, nerada to přiznávám,“ řekla Samantě, „ale podle hromady pošty v tvé přihrádce usuzuju, že jsi svým posluchačům opravdu chyběla.“

„To mě překvapuje.“

Melbinu pozornost v tu chvíli přitáhl další hovor. Sam se s ní tedy rychle rozloučila a v doprovodu Tinyho se vydala halou, které nikdo neřekl jinak než ‚Aorta‘. Stanice představovala hotové bludiště malých kanceláří a chodeb, výsledek celé řady různých přestaveb a renovací, jimiž budova za dvě stě let své existence prošla.

„Podívej se i na maily,“ poradil jí Tiny, než odbočil do své kanceláře, bývalé komory bez oken uprostřed ostatních kanceláří. Dovnitř se sotva vešel stolek, židle a notebook. Jedinou výzdobu Tinyho kanceláře představoval plakát krokodýla, který, jak Sam usoudila podle vpichů, jeho majitel používal i jako terč na šipky. Nikomu na stanici se ale nepodařilo vypátrat, kde je schovává.

Tiny působil na ostatní dojmem, jako by v každém okamžiku přesně věděl, co se na stanici děje. Coby dálkový student komunikací v Loyole sám navrhl a udržoval webovou stránku rádia a dokázal pomoci, kdykoliv se něco stalo s počítači. Podle Samantina názoru to byl nedoceněný génius, který občas na okolí působil jako podivín. Byl tak trochu nemotora, typický počítačový nadšenec, hlavně však skvělý pracant, který se do Sam tak nějak zamiloval. A jí nezbylo nic jiného než předstírat, že si ničeho nevšimla.

„Copak? Přišlo jich hodně?“ zeptala se a chlapec se rozzářil.

„Mraky! A ve všech najdeš to samé: Posluchači tě chtějí zpátky.“

„Ty čteš moje e-maily?“ zeptala se.

Zčervenaly mu uši. „Některé z nich přišly na obecnou adresu stanice. No a v nich se po tobě posluchači sháněli. Tvoje soukromé maily jsem samozřejmě..., ech..., nečetl.“

No *jasně*, pomyslela si pochybovačně. Než ho ale stačila pořádně vyzpovídat, zarazil ji hluboký hlas programové ředitelky. „Takže se naše zářivá hvězda skutečně vrátila!“ zazněla jí za zády slova Eleanor.

Chodbou se k nim pomalu blížila vysoká černoška se širokým úsměvem, který odhaloval zlatou korunku na jednom z řezáků. „Ale, no to se podívejme!“ řekla a ukázala na sádku. „Tomu teprve říkám zajímavý módní doplněk. Můžeš se odbelhat ke mně do kanceláře? Potřebovala bych si s tebou promluvit.“ Sam ji následovala až do Aorty, odkud zahnulý doprava k zadní části budovy. Minuly prosklené studio, kde si Gator Brown připravoval na svou směnu smyčku s jazzovými skladbami. Na proplešlé hlavě mu pevně seděla sluchátka, a jakmile zahlédl Sam, zazubil se a na pozdrav jí zamával.

„Tak, pověz,“ začala Eleanor a pokynula Samantě ke křesílku stojícímu mezi vysokými knihovny doslova nadtíženými různými dokumenty, deskami, kazetami a knihami, „jak dlouho potrvá, než se dáš dohromady?“ zeptala se a sama usedla za přeplněný stůl.

„Maximálně týden, alespoň doufám. Je to jen vymknuté, nic jsem si nezlomila. Můžu v klidu pracovat.“

„Super. Potřebuju tě zpátky co možná nejdřív, Sam. Poslu-

chači se po tobě ptají a konkurenční WNAB zaútočila přímo na tebe. Přesunuli Trish LaBellovou ze sedmi na devět večer, což znamená frontální útok na tvoje vysílání, které začíná od desíti. Napadlo mě, že bych tě posunula ještě o hodinu později, ale to se hned ozval Gator, jak si to představuji, jeho styl jazz se prý *musí* poslouchat pozdě v noci, jinak přijde o publikum. Podle něj by se *Půlnoční zpovědi* měly vysílat maximálně od desíti do půlnoci.“ Otevřela horní zásuvku svého psacího stolu a vytáhla z ní lahvičku jakýchsi prášků. „Hm, a manžel se diví, že mám vysoký tlak.“

Sam se ale nenechala tak snadno nacytat. „Tak počkej. WNAB vysílá na AM, my na FM. To jsou dva úplně odlišné formáty. Naše signály pokrývají jiná území, máme i jiné posluchače.“

„No, zas tak moc se nelišíme,“ oponovala Eleanor a vhočila si na jazyk dvě pilulky. „Podívej, všichni jsme dřeli jako mezci, abychom z téhle stanice udělali to nejlepší rádio v regionu, a já nehodlám ztratit ani jednoho posluchače. Nechci ti samozřejmě vyčítat dovolenou, chraň Bůh!“ řekla a zvedla ruce v obranném gestu. „Musím ale zůstat praktická. Je to moje práce, rozumíš? Nemůžu dovolit WNAB ani žádné jiné stanici, aby nás začala válcovat.“ Na rtech se jí objevil úsměv, působil však dost falešným dojmem. V tu chvíli zazvonil telefon a ředitelka zvedla sluchátko. „Tady Eleanor... Jo... Jo, já vím.“ Aniž by pustila sluchátko, odjela na křesle k jedné z knihoven a volnou rukou v ní začala cosi hledat. „Chápu, moment, podívám se. Mluvil jsi už s obchodním oddělením?“ Její hlas zněl nervózně. Napjatě. „Rozumím... Pracujeme na tom. Cože? Jo, jo, jasně, Samanta je zpátky, takže dneska už bude vysílat... Ano, jen minutku.“ Přisunula se na

křesle zpět ke stolu, volnou rukou sevřela myš a pohledem Sam oznámila, že jejich rozhovor už skončil. „Poslouchej, Georgi, zůstaň v klidu. Řekla jsem, že to zařídím.“

Samanta se vybelhala z místnosti, ještě chvíli k ní však doléhal hlas Eleanor.

„Jo, neboj, něco vymyslím... Ano, brzy... Proboha, hlavně nevyšiluj, uklidni se... Já ti rozumím, nemusíš mít strach.“

Sam zahrnula dvakrát doprava a ocitla se v chodbě s prosklenými studiemi a nahrávací místnostmi. Za jedním oknem zahlédla Gatora, jak se krčí nad mikrofonem a cosi namlouvá na pásku, jako by právě hovořil k posluchačům. Vypadal, jako by každého z nich osobně znal. V éteru působil jeho hlas klidně, nikdo by nehádal, že Gator je ve skutečnosti mnohem živější a veselejší člověk. Sam na něj zamávala a pokračovala chodbou okolo dalších studií a knihovny až k velké kanceláři, kterou sdílela s ostatními moderátory. V příslušné přihrádce na ni čekal stoh pošty. Vzpomněla si na děsivý vzkaz, co našla doma, a raději prohlížela dopisy mnohem opatrněji. V duchu si přesto neustále opakovala, že nemá žádný důvod cítit strach.

Nenašla nic neobvyklého nebo strašidelného.

Vesměš šlo o žádosti o proslovy na různých charitativních akcích nebo o přání brzkého uzdravení od posluchačů, kteří se dozvěděli o jejím zranění, reklamy, nabídky bankovních ústavů... Nic zvláštního. Rozhodla se, že se o telefonátu a anonymním dopise nikomu na stanici nezmíní a že raději znovu kontaktuje policii. Beztak ji měly jen vystrašit, ujišťovala se. Někdo si z ní zkrátka jen hloupě vystřelil.

Tak co ty kroky na verandě?

A proč se Charon choval tak divně?

Proč jsi měla ten zvláštní pocit, jako by někdo sledoval každý tvůj krok?

Několikrát se zhluboka nadechla a pak si snad po sté připomněla, že si ten hloupý žert bere příliš k srdci. Na podobné vtípálky už přece narazila několikrát. Až zámečník vymění všechny zámky, až nechá opravit bezpečnostní systém domu, až uvidí, že policie dodržela své slovo a že skutečně znásobila hlídky v oblasti, pak bude všechno v naprostém pořádku.

Nebo ne?

O několik hodin později, když už většina zaměstnanců odešla, si Sam začala uklízet na stole. Náhle ji vyrušil zvuk podpatků na podlaze. Otočila se právě včas, aby zahlédla, jak do místnosti vstupuje Melanie. Vlasy měla rozevláté a tváře červené od horkého nočního vzduchu.

„Vítej zpátky,“ pozdravila ji Melanie s úsměvem. Bylo jí pětadvacet a před nedávnem coby jedna z nejlepších absolvovala Školu všech svatých v Baton Rouge. Jako hlavní obor měla komunikace a média, jako druhý pak psychologii. Pracovala v univerzitním rádiu, pak podala výpověď a nastoupila do WSLJ, jen krátce po příchodu Sam. A stejně jako Sam ji do týmu přijala Eleanor.

„Díky.“

„Jdu dolů do krámku pro kafe a něco pořádně mastného nebo sladkého... Nejspíš beignet pořádně posypaný moučkovým cukrem. Dáš si taky?“

„Hmmm, přemýšlím o tom... Ale raději ne,“ odmítla nakonec Sam, ačkoliv se jí při představě tradiční neworleanské cukrovinky sbíhaly sliny. Odložila poštu stranou a podívala se na Melanii. „Ještě jednou ti moc děkuju za kočku i za

LISA JACKSON

to, že jsi mi doma nechala kafe a mléko. Zachránila jsi mi život!“

Melanie se rozzářila. V mnoha ohledech byla ještě jako dítě... „Nezapomeň na to, až se začne mluvit o zvýšení platu.“

„To má být pokus o korupci?“

„Jednoznačně.“ Melanie se postavila do dveří a jednou rukou se opřela o jeho rám. Na sobě měla lehce průsvitné rudé šaty, tenkou černou pelerínku, boty na vysokých podpatcích a čerstvý make-up. Vypadala, jako by si šla vyrazit do města a ne do práce.

„Máš rande?“

„Doufám,“ zasmála se Melanie a pokrčila rameny. „Třeba budu mít kliku. A,“ zvedla varovně prst, „nestojím o žádné mateřské kázání o tom, že bych si měla dávat pozor. Už jsem dospělá.“

„A já snad nejsem dost stará na to, abych ti mohla dávat mateřská kázání.“

„No to máš pravdu. Stejně tak ale nechci slyšet ani žádné přátelské rady, OK?“

Sam ale věděla moc dobře sama, kdy být zticha. Melanii-ny předchozí vztahy vesměs skončily katastroficky a zlomené srdce ji nejspíš čekalo i teď. Všechny námitky si ale Samanta nechala pro sebe. Ani ona se svým milostným životem koneckonců nemohla chlubit. „Kdy končíš?“

Melanie se podívala na hodinky. „Až skončí show, stejně jako ty. Teď mi řekni, jestli opravdu něco nechceš přinést z kavárny, než zavrou. Alespoň čaj?“

„Díky, se mnou si nemusíš dělat starosti.“

„Já vím, ptám se tě kvůli té sádře. Až budeš moct znovu

chodit sama, ani mě nenapadne, abych ti něco nosila z kavárny. Takže dokud můžeš, něco si hezky poruč.“

„Když říkáš... Možná dietní kolu.“

„OK.“ Pak se Melanie zadívala na její nohu. „Asi to hodně svědí, vid?“

„Jako čert.“

„Hned jsem zpátky.“ Zmizela tak rychle, jako se objevila. Sam si otevřela e-mail. Dlaň se jí potila na myši, srdce jí divoce bušilo, nenašla však nic, co by připomínalo výhrůžku nebo pokus o vystrašení. Pár e-mailů od fanoušků, kteří po ní chtěli, aby se vrátila, spousty hromadných e-mailů s vtipy, které smazala, aniž by je vůbec otevřela, několik obecných vzkazů, které už stejně nebyly aktuální, žádost o proslov na akci pořádané místním charitativním sdružením a další upomínka z Boucherova centra kvůli termínu příštího sezení. Pak spousty e-mailů od přátel, jeden od sedmnáctileté Leanny Jaquillardové, s níž se seznámila právě v Boucherově centru.

V kyberprostoru na ni zkrátka nic zlého nečekalo. Oddechla si.

Pak se vrátila Melanie. Na tváři měla pořád ještě zbytky moučkového cukru, v jedné ruce držela plechovku dietní koly, ve druhé kelímek s kávou. Sam mezitím odpověděla na několik e-mailů, zbytek pošty smazala.

„Díky,“ vydechla, když jí Melanie podala kolu. „Máš ji u mě.“

„Jo, a ne jednu. Za hlídání toho bláznivého kocoura bych si jich zasloužila alespoň bednu.“ Melanie se napila z kelímku, a smýla si tak zbytky cukru z tváře.

Sam si otevřela plechovku koly právě ve chvíli, kdy se ve

dveřích objevil Gator. „Začínáš za patnáct minut,“ oznámil. „Mám ještě dvě písničky, pak počasí a pak přijdeš na řadu ty.“ Otočil se k odchodu, ale ještě strčil hlavu do kanceláře. „Jo, hele, fajn, že jsi zpátky.“ V jeho slovech ale Sam moc upřímnosti nezaznamenala.

„Díky.“

„Co se stalo?“ zeptal se a ukázal na sádku.

„To je na dlouhé vyprávění. Ale v krátkosti: Kapitán naší rybářské lodi je idiot a já jsem nešika.“

Gator se nuceně ušklíbl. „No to je pro mě novinka,“ řekl a pak dodal: „No nic, musím letět. Někde ve městě čeká holka, která se už nemůže dočkat, až se se mnou seznámí.“

„Tak na to bych si nevsadila,“ poznamenala Melanie šepetem, když odešel.

„Nechápu, proč jsem se sem tak těšila,“ řekla Sam.

„Nic si z toho nedělej. Je naštvaný, protože mu chce Eleanor zkrátit show a prodloužit tu tvoji. Žárí.“

Samanta se Gatorovi ani moc nedivila. Ze začátku mode-roval ranní show, pak ho přesunuli na pátou hodinu odpoledne a pak ho strčili až na večer. I naprostému idiotovi by došlo, že postupně přichází o svůj prostor. Sam měla naopak se svými *Půlnočními zpověďmi* obrovské úspěchy, a proto Gatorova zášť padala na její hlavu.

„No nic, je na čase jít do práce,“ vzdychla Sam a postavila se. Kotníkem jí projela ostrá bolest, Sam ji však se zatnutými zuby nedala najevo. Melanie ustoupila ze dveří, aby své šéfové uvolnila průchod. „Díky, že jsi za mě během dovolené zaskočila,“ řekla ještě Sam.

„V *pohodě*.“ Melanie se zablesklo v očích. „Bavilo mě to.“

„Jsi moc dobrá.“

Dívka vzdychla a vykročila za Samantou po chodbě. „Jen bych si přála, aby si mého talentu všimlo vedení.“

„A ono si ho všimne, jenom jim musíš dát chvilku času. A co nejdříve si dodělej doktorát, samotné absolvování školy na psychologii nestačí.“

„Já vím, já vím... Díky za radu, *mami*,“ řekla se špetkou závisti v hlase. Za mikrofonem to Melanii šlo skutečně moc dobře, potřebovala jen získat trochu víc životních zkušeností a doplnit si vzdělání. Až pak bude moci dávat ostatním lidem opravdové rady. Zaskakování za Sam je jedna věc, vlastní show jiná.

„Stalo se během mé nepřítomnosti něco důležitého?“ zeptala se Sam, aby citlivému tématu unikla.

„Nic. Jen nuda, nuda, samá nuda.“ Melanie pokrčila rameny a znovu upila kávy.

„V New Orleans nikdy není nuda.“

„Ale na stanici ano. Všechno při starém, nic se tu nemění. Začaly se jen šířit drby, že WSLJ možná koupí nějaká obrovská společnost. Prý hodlá spojit několik rádií dohromady.“

„No jo, tohle se povídá od té chvíle, co jsem nastoupila.“

„Pak se nejspíš blíží změna formátu vysílání. Moderátoři se bojí, že je nahradí počítače nebo levnější vysílání odkudsi z Timbuktu.“

„Hm, tohle už jsem taky slyšela,“ poznamenala Sam.

„No jo, ale tentokrát to vypadá vážně. George mluví o obrovských sumách peněz, které jdou do počítačového vybavení. Prý chtějí snížit počet zaměstnanců, hudba by se měla pouštět už jen ze záznamů. Melba doslova šílí při představě hlasového záznamníku, jediný spokojený je tu Tiny. Čím více techniky, tím lépe, myslí si.“

„No jo, je to krok do budoucnosti,“ poznamenala cynicky Sam. Počítače brzy nahradí diskžokeje, stejně jako cédéčka nahradila vinyly a kazety. Obrovská sbírka elpíček, kterou měla stanice v archivu, zapadala prachem. Jen Toulavej Rob, nejstarší DJ v rádiu, tu a tam nějaké pustil. „Tu sbírku jen tak nedám,“ říkával od cigaret ochraptělým hlasem a smál se. „Nikdo se mě neodváží vyhodit. Kdyby to někdo zkusil, sám pámbů se za mě postaví.“

Melanie následovala Samantu chodbou. „Krom toho, že jsem dělala show, se tu jinak nedělo vůbec nic.“

„Ále, jen nelži,“ řekla Melba, která je právě mójela. „Nevěř jí ani slovo, Sam. V životě naší slečny asistentky se objevil nový mužský.“

Melanie zrudla a obrátila oči v sloup.

„Co? Opravdu?“ zeptala se Sam, než zahrnula za roh a vstoupila do studia. Tahle informace ji ani trochu nepřekvapila. Melanii se v životě objevil nový mužský pomalu každý týden.

„Tentokrát to ale vypadá vážně,“ pokračovala Melba. „Věř mi, ta holka je v tom až po uši!“

„Zatím jsme se jenom párkrát sešli, nic víc,“ vysvětlovala nejistým hlasem Melanie a začala si rozpačitě pohrávat s řetízkem na krku.

„Ale zamilovala ses.“

„No asi jo...“

„Znám ho?“

„E-e.“ Melanie zakroutila hlavou a vstoupila do susední kabiny. „Začínám monitorovat hovory,“ oznámila Samantě, která si mezitím sedla do křesla a upravila si mikrofon. Podívala se na monitor. Stiskem příslušného tlačítka mohla

kdykoliv spustit reklamu, uváděcí hudbu nebo krátké zprávy o počasí. Nasadila si na hlavu sluchátka a vzápětí jí dala Melanie kývnutím hlavy signál, že všechny linky pracují a jsou připojeny k počítači.

Sam počkala, až dozní půlminutová reklama na místní autopark, pak zmáčkla tlačítko a do éteru zazněly první tóny písničky „Hard Days Night“ od Beatles. Jakmile opět nastalo ticho, naklonila se Sam k mikrofonu a řekla: „Dobrý večer, New Orleans, po čtrnácti dnech se hlásí o slovo opět doktorka Sam. Posloucháte *Půlnoční zpovědi* na stanici WSLJ. Jak možná víte, byla jsem na dovolené v Mexiku, konkrétně v Mazatlánu.“ Opřela si lokty o desku stolu, po očku pořád sledovala monitor. „Je to nádherné romantické místo, pokud je člověk ve správné náladě. Nebudu do detailů popisovat svoji dovolenou, chtěla bych jen uvést nějaké méně závažné téma... Na rozehrátí.“

Jelikož je tohle moje první vysílání po čtrnácti dnech, ráda bych otevřela právě téma dovolených. Budeme si povídat o tom, jak mohou být stresující, přestože by měly být spíše osvěžující nebo romantické. Zavolejte a podělte se s námi o to, kam jste cestovali a jak to celé dopadlo. V Mazatlánu bylo například vedro k zalknutí, viděla jsem ale hned několik úchvatných západů slunce. Po plážích se procházely zamilované páry, korza lemovaly palmové aleje, všude jen bílý písek, piña colada...“

Pak několik minut mluvila o romantických dovolených, zopakovala telefonní číslo do studia a vyzvala posluchače, ať se ozvou. Podívala se skrz velké okno do vedlejší kabiny, kde Melanie začala pokyvovat hlavou, jak se postupně rozsvěcely linky. Jde se na to...

První volající, který se objevil na lince číslo jedna, se jmenoval Ned, na lince dvě blikalo jméno Luanda. Sam zmáčkla první tlačítko a řekla: „Dobrý večer, tady doktorka Sam. S kým mluvím?“

„Jo, tady Ned,“ ozval se ve sluchátkách nervózní mužský hlas. „Já... Ech... Jsem rád, že jste se vrátila. Váš program pravidelně sleduju a musím přiznat, že..., ech..., že se mi po vás stýskalo.“

„Díky.“ Samanta se potěšeně usmála a pokusila se Neda trochu uklidnit. „Dobře, Nede. Tak copak máte na srdci? Byl jste nedávno na nějaké zajímavé dovolené?“

„Jo... Ech... No vzal jsem starou na výlet do Portorika... Tak dva měsíce zpátky. No a... Ech... No ale byla to spíš taková zkouška... Však víte.“

„Zkouška čeho?“ zeptala se Sam.

„No... Já se v tu dobu scházel ještě s jinou. S manželkou jsme se na nějaký čas rozešli... Chtěl jsem se k ní prostě vrátit, tak jsem si řekl, že ji zkusím překvapit dovolenou v Kari-biku... Ech... No abychom to jako zase zkusili...“

„A co se stalo, Nede?“ chtěla vědět Samanta a Ned si začal do éteru vylévat srdce. Prý šlo už o druhý úlet, přiznal se, manželku ale stále miloval. Podle jeho slov to byla ta nejlepší ženská, co kdy poznal. Žili spolu už dlouhých dvanáct let. Nicméně souhlasila s výletem do Portorika, tam si našla sama milence a manžela v tom pořádně vymáchala. Ned se cítil uražený, nechápal, jak mu to mohla udělat. Romantická dovolená se tak změnila v naprostou katastrofu.

Alespoň v tomhle ohledu se s ním Sam dokázala ztotožnit.

„A jak se tedy cítíte, Nede?“ zeptala se a povšimla si, že

jméno Luanda zmizelo z monitoru. Už ji asi nebavilo čekání, tak zavěsila. Místo toho začalo na lince číslo tři blikat jméno Bart.

„Mrzí mě to a štve zároveň,“ řekl Ned. „Hlavně mě to štve. Víte, kolik mě ta legrace stála? Dva tisíce dolarů!“

„Takže jste přišel o peníze i o ženu. Proč jste si, podle vašeho názoru, začínal s těmi ostatními ženami?“ položila mu otázku.

Všechny linky se během chvíle rozblikaly jako lucerny na vánočním stromečku. Lidé se nemohli dočkat, až okomentují Nedův příběh, případně až převypráví ten svůj. Na dvojce čekala Kay, na trojce Bart, na čtyřku se znovu vrátila Luanda.

Sam si ještě chvíli povídala s Nedom a pak dala slovo Kay, našťavané ženě, která by Neda se všemi dalšími nevěrníky nejraději viděla viset na lampách pouličního osvětlení. Samanta si úplně představovala, jak jí vzteky stoupá z nozder pára. Pak přepnula na linku číslo tři a vyposlechla si Barta. Vyrázil si s přítelkyní na Tahiti, ta se však odmítla vrátit.

Na rádiových vlnách se pak ještě dlouho nesly různé příběhy, vztek, smích i zoufalství. Sam jen tu a tam vysílání přerušila, aby pustila reklamu nebo aktualizovanou předpověď počasí. Čas rychle ubíhal a Sam se už cítila, jako by byla jednou nohou na odchodu. Jak mluvila se svými posluchači, vytrácely se jí z mysli i vzpomínky na anonymní dopis a telefonát.

Po třech hodinách vysílání dopjela už druhé kafe a už už se chystala na konec, když se rozhodla přijmout ještě jeden hovor. Volající se podle nápisu na monitoru jmenoval John.

„Tady doktorka Sam, doufám, že prožíváte hezký večer.“

LISA JACKSON

„Ano. Já ano,“ ozval se ve sluchátkách příjemný mužský hlas.

„Mohl byste se nám představit?“ zeptala se kvůli posluchačům.

„Jsem John.“

„Dobrý večer, Johne. Tak o čem byste si chtěl povídat?“ zeptala se a sáhla po svém hrnku kávy.

„O zpovědi.“

„Dobře.“

„Takhle přece nazýváte svoji show,“ konstatoval.

„Ano, Johne, to je pravda. A teď mi povězte, co máte na srdci.“

„Znáš mě.“

„Ano? Znáš vás? A odkud?“

„Jsem John z tvé minulosti.“

Samanta marně tápala v paměti. „Já ale znám spoustu Johnů.“

„No tak o tom nepochybuju.“ Zaslechla v jeho hlase opovržení? Nebo povýšenost? Co je to sakra za chlapa? Nejvyšší čas ho trochu popohnat.

„A je něco, o čem byste si chtěl povídat?“

„O hříších.“

Sam v tu chvíli málem upustila hrnek na stůl. Krve by se v ní nedořezal. Ten hlas...! Byl to stejný hlas jako na záznamníku! Závoj bezpečí, který na sobě celý večer cítila, se náhle roztrhl. „A o jakých hříších?“

„O těch tvých.“

„O mých hříších?“ Kdo je to? Musí se ho zbavit. Co možná nejrychleji.

„Lidé za svoje hříchy platí.“

„A jak?“ zeptala se s divoce bušícím srdcem. Zadívala se na Melanii, ta ale jen kroutila hlavou. John s ní musel během monitorování hovoru mluvit o něčem jiném.

„To uvidíš,“ řekl. Sam gestikulovala Melanii, aby ji ihned odpojila. Doufala jen, že ji dívka pochopí. Už si byla stoprocentně jistá, že jde o stejného hajzla, který jí nechával vzkaz na záznamníku.

„Asi bych za ně měla pykat,“ řekla. Nervy měla napjaté k prasknutí.

„Ano, přesně tak. Zpověď, Samanto, půlnoční zpověď.“

Bože, je to on! „Dobře, беру na vědomí.“

„To je od tebe moudré, Samanto. Bůh ví, co jsi udělala. A já také.“

„Co jsem udělala?“

„Přesně tak, ty běhno s příliš horkou krví. Oba to moc dobře víme...“

V tu chvíli ho Sam vypnula. Koutkem oka zahlédla, jak Melanie zuřivě ukazuje na hodiny na stěně. Do konce pořadu zbývalo pouhých dvacet vteřin. Telefonní linky blikaly jako o závod. „Víc už dneska nestihneme,“ řekla Sam. Ze všech sil se snažila vzpamatovat ze šoku, jen s maximální námahou se jí podařilo zmáčknout tlačítko, kterým spouštěla ukončovací znělku. Když dozněly poslední tóny, naklonila se k mikrofonu a řekla: „Tady je doktorka Sam, která se s vámi pro dnešek loučí. Opatruj se New Orleans, dobrou noc všem. Ať máte dnes jakékoliv trápení, vždycky přijde zítřek, na to nezapomínejte... Dobrou noc a sladké sny...“

Rychle pustila reklamy, odsunula mikrofon a na židli podjela od stolu. Pak si z hlavy sundala sluchátka, nahmatala berli, postavila se a jako v mrákotách opustila kabinu.

„Jak jsi toho chlapa mohla pustit do vysílání?“ zeptala se Sam, když se s Melanií sešla na chodbě.

„Lhal mi.“ Melanie měla rudé tváře, čelisti zaťaté v obranném gestu. „Kde je sakra Tiny?“ Přejížděla po chodbě. „Má pět minut na to, aby nachystal další show,“ stěžovala si a nervózně kolegu vyhlížela.

„Zapomeň na Tinyho. Co ten poslední volající?“ Sam se celá třásla. Zuřila. Bála se.

„Copak já vím?“ Melanie rozhodla zoufale rukama. „Podvedl mě. Řekl, že by chtěl něco říct o ráji a ztraceném ráji... Prostě mě nic špatného nenapadlo, tak mě ukřižuj!“

Sam se při jejích slovech zachvěla. „Podívej, vynechej z toho odkazy na Bibli, ano?“

„Co se stalo, stalo se. Už se to nebude opakovat, OK? Už jsem řekla, že se ti omlouvám.“

„Ne... Tos teda neřekla. Navíc jsi to podělala. Přesně takové hovory musíš vytrít a...“ Samanta se zarazila uprostřed věty. Uvědomila si, že svou asistentku peskuje neprávem. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila. „Přeháním to... Promiň.“

„Amen... Teda, omlouvám se. Nechtěla jsem použít ,další odkaz na Bibli.“ Prsty naznačila symbol uvozovek a obrátila oči v sloup. Sam se, navzdory silnému rozrušení, musela zasmát.

„Zapomeň na to.“

„Zkusím to,“ řekla Melanie a dál hledala Tinyho. Chodila po chodbě, nakukovala do odemčených místností, u těch zamčených alespoň zkusila vzít za kliku. „Jestli se tu Tiny neukáže, než napočítám...“

„Ráj,“ zamumlala si pro sebe Sam, když jí došlo, co měl

volající na mysl. Opřela se o dveře, za nimiž se skrýval archiv elpíček Toulavého Roba. „On nemluvil o nějakém romantickém ráji... Narážel na Miltonův *Ztracený ráj!*“

„Cože?“

„Ten poslední volající mluvil o Miltonově knize. O vyhnání ďábla z nebes.“

Melanie se zarazila. „Myslíš?“ Pozdvihla pochybovačně obočí. „Jako že je na starou literaturu?“ Podle všeho o Samantiné hypotéze upřímně pochybovala.

„No určitě... Tam se, alespoň myslím, taky píše o hříchu, odpuštění, trestu,“ vysvětlovala. Ani trochu se jí ale nelíbilo, kam se ve svých myšlenkách vydala. Zadávala se své asistenci, která nyní stála jen pár kroků od ní, přímo do očí a rozhodla se jít s pravdou ven. „Tohle nebylo poprvé, co mě ten chlap kontaktoval. Našla jsem podobný vzkaz včera na záměnků.“

„Cože?“ Melanie na ni vytřeštila oči, na Tinyho náhle úplně zapomněla. „Volal ti, když jsi byla v Mexiku?“

„Přesně tak.“

„Ale počkej... Já myslela, že nemáš číslo v seznamu.“

„To taky nemám. Existuje ale spousta způsobů, jak si může číslo opatřit, uvědom si, v jakém světě žijeme... Kdokoliv se ti může nabourat do počítače a najít si o tobě všechny záznamy. Od kreditek až po řidičák. Šikovný člověk takové telefonní číslo vyštourá během chvilky.“

„Stejně tak se dostane i přes monitoring příchozích hovorů,“ poznamenala Melanie a zamračila se. „Je mi to líto, Sam,“ řekla po chvilce mlčení. „Prostě mě doběhl.“ Odhrnula si vlasy z ramenou. „Takže co? Teď máš svého dvorního magora? Ech, promiň... Já vím, že bych to neměla říkat...“

LISA JACKSON

Připadá mi ale, že tomu chlapovi musí nutně šplouchat na maják.“

„No jasně, jsem cvokařka, je to moje specializace.“

V tu chvíli se na chodbě ozvaly kroky a zpoza rohu se vynořil Tiny. Málem vrazil do Melanie.

„Hej, dávej bacha!“ vykřikla a probodla ho svým charakteristickým pohledem. „Za pár minut začíná další show, kde se, do háje, flákáš?“

„Byl jsem venku.“

„Proboha, to se mi snad zdá... Copak nevíš, že je vysílání?“

„Klídek,“ houkl na ni Tiny přes rameno. Sam udeřil do nosu silný zápach cigaretového kouře, když kolem ní procházel. „Všechno zvládám.“

„Jednou mě z tebe klepne pepka.“

„Proč? Jsi snad ředitel stanice?“

„Ne, ale...“

„Dej si oraz, Melanie. Řekl jsem, že mám všechno pod kontrolou.“ Tiny se na ni přísně zadíval a Melanie, která pro ostré slovo nikdy nešla daleko, se jen bezradně nadechla a řekla: „Fajn. Prostě pohni.“

Sam tuhle přestřelku pochopila jako signál k odchodu. Byla unavená, rozrušená, kotník ji navíc bolet jako ďas. „Uvidíme se zase zítra,“ řekla, odbelhala se zpátky do kabiny, vzala si kabát i novou kabelku a zamířila kolem řady kanceláří až k výtahům. Pořád měla pocuchané nervy a najednou jí takhle stará budova s celým labyrintem chodbiček a místnůstek připadala mnohem nepřátelštější než obvykle. „Nech toho,“ přikázala si, když kabina výtahu zastavila v přízemí. „Máš jen bujnou fantazii.“ U vchodových dveří přiložila kartu k elek-

tronickému zámku a o chvíli později už vstupovala do vlhké neworleanské noci.

Vzduch nasládle voněl, byl horký a dusivě tísnivý. Na rovných ulicích viděla projet jen pár aut, cítila těžkou vůni řeky, světlo pouličních lamp se odráželo od zvlhlých listů vysokých palem lemujících Jackson Square. Kolem bylo pořád docela dost lidí a Sam se nemohla zbavit úvah, zda někdo z nich náhodou není „její dvorní magor“, muž, který jí svým příjemným hlasem dokáže zmrazit krev v žilách.

Nechtěla se až na parkoviště trmácet se sádrou na noze, tak si raději zamávala na taxi. Během krátké cesty sledovala chodce, kteří z ulic patrně nikdy nezmizí. Ať se děje, co se děje.

Jeden z nich proti tobě něco má. Ale proč, Sam? Proč chce, abys pykala? A za co? Co je to zač? A hlavně, jak moc je nebezpečný?

Uvelebila se na sedačce a zadoufala, že od něj bude mít pokoj. „John“, tajemný volající, ji konečně kontaktoval přímo. Třeba mu to bude stačit.

A přesto, jak tak projížděla nočním městem, vybavila si leták s vystříhanýma očima. V tu chvíli věděla s naprostou jistotou, že tohle je teprve začátek.

3. kapitola

Měsíc se schovával za těžkými černými mraky. Z nebe se táhly provazy deště, foukal silný vítr, který čeřil jinak klidnou hladinu jezera Pontchartrain. Wheelerova loď se ve vichru divoce kymácela, plachty se vzdouvaly, mokrá paluba se leskla. Ignoroval nepřízeň počasí i vědomí, na jak bláznivou misi se vydal. Bezesporu je na špatném místě a ve špatnou dobu. Měl by svinout plachty a raději zapnout ten zatracený motor. Chtěl ale plout co možná nejtíšeji, navíc jeho dobrodružná povaha přijala řádění živlů s nadšením.

Věděl, že tohle je jeho šance, a za žádných okolností si ji nechtěl nechat proklouznout mezi prsty.

Zapřel nohy na kluzké palubě, jednou rukou pevně se vřel kormidlo, tou druhou si k očím přiložil ten nejsilnější dalekohled, jaký lze koupit. Pak rychle pohledem našel starý dřevěný dům, který nyní obývala Samanta Leedsová.

Doktorka Samanta Leedsová, poopravil se v duchu. S. Leedsová, Ph.D. Dostatečné vzdělání na to, aby mohla ostatním kecat prostřednictvím rozhlasového vysílání do soukromí. I kdyby jim to mělo ublížit.

Zatnul zuby, vzápětí za tenkými závěsy zaznamenal pohyb. Pak ji uviděl. Sevřel pevněji dalekohled, připadal si jako šmírák, přesto sledoval, jak se populární psychologka prochází po domě. Podíval se na hodinky. Čtvrt na čtyři ráno.

Byla přesně tak krásná, jak ji ukazovaly reklamní materiály. S rozčuchanými vlasy a napůl rozepnutou noční košilí, jejíž lem sahal těsně pod zadek, možná dokonce ještě hezčí. Místnost vybavenou starožitným nábytkem osvětlovaly lampičky od Tiffanyho. Zahlédl dokonce část sádry, která jí zakrývala kotník a lýtko levé nohy. Už o tom věděl. Údajně se zranila při nějaké nehodě v Mexiku.

Sevřel rty a pustil se kormidla, k němuž se přitiskl bokem, aby se nehýbalo. Cítil, jak mu déšť teče za límec parky. Silný vítr mu už dávno strhl z hlavy čepici, do očí mu vháněl vlasy. Přesto dalekohledem ani na okamžik neuhnul od starobylého domu v lesíku dubů, z jejichž mohutných větví visely chumáče tilandsie. Nějaké zvíře, patrně kočka, se proplížilo čtvercem světla, které na zem vrhalo jedno z oken. Ihned se ale ztratilo v křoví pod verandou.

Tyler se ale soustředil na interiér domu. Na okamžik ztratil Samantu z dohledu, ihned ji však zase našel. Skláněla se na zem pro berlu. Noční košilka se jí vytáhla vzhůru a nabídla Tylerovi navýsost příjemný pohled na bílé krajkové kalhotky napínající se na dokonale tvarovaných pevných půlkách zadečku.

Pocítil zašimrání v rozkroku. Zaskřípal zuby a ignoroval veskrze mužskou reakci na tak líbezný pohled, stejně jako ignoroval teplý déšť, který smáčel čočky dalekohledu.

Nesměl o ní přemýšlet jako o ženě.

Potřeboval ji. Byl rozhodnutý lhat jí do očí. Zneužít ji. Na nic jiného nechtěl ani pomyslet.

LISA JACKSON

Bože, byla ale tak zatraceně hezká... ty nohy...

Rázem se napřímila, jako by jeho pohled vycítla.

Otočila se a zamířila k oknu. Dlouho se dívala do tmy před sebou, zelené oči jí svítily, vlasy měla rozčuchané, nebyla nalíčená. Jako by teprve teď vstala z postele. Tep se mu nepatrně zrychlil. Doktorka Leedsová přiblížila obličej k oknu a přimhouřila oči. Možná zahlédla siluetu jeho lodi, nebo dokonce jeho samotného, jak stojí u kormidla. Pak se zadívala přímo do čoček dalekohledu, jako by mu četla myšlenky.

Blbost.

Je příliš daleko.

A dnes v noci je tma jako v pytli.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!